

Diari de Girona

FUNDAT EL 1889

EDITA DIARI DE GIRONA, S.A.

DdG

CONSELLER DELEGAT: José Manuel Vaquero
DIRECTOR GENERAL: J.L. Rodríguez Artime
DIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: José Manuel Atiénzar
SUBDIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: Francisco J. Guixà

EDITORIAL

DE LA INTEGRACIÓ DELS DISCAPACITATS AL RETORN DE LA BENEFICÈNCIA

Ha causat una enorme sorpresa que l'Ajuntament de Girona hagi concedit, llevat que es produeixi una rectificació de moment no contemplada, la gestió de les zones blaves a l'empresa madrilenya Setex en perjudici d'una entitat social com la gironina Mifas, que no només va ser la primera que va gestionar aparcaments de pagament a la ciutat, sinó que té una notable experiència en diferents municipis de les comarques gironines tant en gestió i explotació de zones blaves com en vigilància, cobrament i gestió d'aparcaments i en servei de grues. Malgrat que, de moment, les explicacions de l'Ajuntament han sigut escasses, tot apunta que, en el concurs, l'oferta de Mifas va ser la millor en l'apartat tècnic, però es va veure superada per Setex en l'econòmic. Caldria que l'Ajuntament expliqués detalladament com repercutirà en els gironins aquest suposat benefici econòmic. Setex, propietat del president de la patronal espanyola del sector, no té presència a Catalunya, però sí en nombrosos municipis de l'Estat. Per tant, és normal que una gran empresa pugui presentar, almenys en teoria, una millor oferta econòmica que una entitat social que limita el seu àmbit d'actuació a les comarques gironines. Un concurs depèn sempre de les prioritats que marqui el plec de condicions. Mifas, en canvi, tenia al seu favor l'experiència i la part tècnica, a més de la funció social que desenvolupa a Girona des de l'any 1979. Un cop s'han adonat del que suposa per a Mifas la pèrdua d'aquesta gestió, l'Ajuntament, com informava ahir el nostre diari, està buscant alternatives per compensar l'entitat de discapacitats físics. Una de les propostes plantejades seria una subvenció d'uns 500.000 euros per repartir entre l'Ajuntament, la Diputació i la Generalitat. És allò que se'n diu el negoci d'en Met i les cabres. Primer perquè, si es confirma, el cost acabarà superant el suposat benefici de la concessió a Setex. I, segon, perquè un dels grans èxits de Mifas en els últims trenta anys ha sigut la integració laboral dels discapacitats. Recuperar la beneficència per als discapacitats és com retornar al túnel del temps.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical). Seccions: Jesús Badenes (Girona), Oriol Puig (Economia), Jordi Roua (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny). Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo.

Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972 40 06 30. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

Opinió

Miquel Martín
www.miquelmartin.cat

MILA

«La primera paraula que vas pronunciar va ser el nom del gos i això diu molt al teu favor (i al seu)»

Es veu que el teu nom, segons els russos, vol dir «estimada per tothom». Per als grecs, en canvi, significa «dolça, amical, de bon cor». Per a nosaltres, que el vam triar d'una llarga llista que s'anava escurçant a mida que tu t'acostaves, ho vol dir tot. I sí, també ens evoca aquell personatge literari que puja i baixa de la muntanya per esdevenir una heroïna romàntica (te'l tinc reservat entre un piló de llibres).

Et vas resistir a sortir. Potser, intuïtiva i llesta com ets, vas ensumar-te totes les mesquineses, injustícies i obstacles que s'estenien allà fora. Però com que també ets obstinada i valenta, vas emergir amb discreció mirant a banda i banda, suspicax, però decidida. Tenies els peus grossos i els dits llargs i prims, com si ja volguessis tocar-ho tot. Eres llargaruda, d'una esveltesa felina. El pèl, negre, lluent; els ulls ametllats, encara estràbics; els llavis fins, cap enfora, com si sempre estiguessis a punt per fer un petó (llavors hem comprovat, però, que ets molt selectiva). No sé si ens veies, no sé si ens senties, però m'agafaves el dit i jo era feliç. M'imaginava que allò era el més semblant a un miracle que mai viuria.

Però després van venir més meravelles (quotidianes, si vols, previsible, anodines, però meravelles al cap i a la fi). Vas aprendre a despertar-te amb un somriure i els ulls s'empetitien com dues esclertes mentre donaves la benvinguda al nou dia. Vas aprendre a riure i, de cop i volta, els teus ulls ja eren grossos i rodons, coronats amb aquelles pestanyes llargues, llargues, que no em canso mai d'admirar. I queies aquí i t'aixecaves allà, com si fessis provatures per a la vida mateixa. Fins que una tarda et vas llançar i caminaves sola i deies paraules que remotament s'assemblaven a les que havíem convingut els adults. Per cert, la primera paraula que vas pronunciar va ser el nom del gos i això diu molt al teu favor (i al seu).

Vas esdevenir autònoma, independent, anaves a la teva, amb aquell punt de suficiència i descaradura que tant m'agrada i que tant em fa patir. Em demanaves, a totes hores, contes que jo improvisava posant a prova la meua capacitat narrativa. Ballaves, xerraves, preguntaves, ens sorprenies. Ens enfadàvem i ens reconciliàvem. Llavors em regalaves un dibuix que jo penjava, orgullós, cofoi, al despatx. Fins que un dia els dibuixos van transformar-se en cartes i em vaig esgarriar d'alegria en ser conscient que sabies escriure. I això, estimada Mila, era deliciosament agosarat, tant com els teus ulls inquiets i les teves pestanyes, llargues, llargues...

AMB LA V DE BERGÉ

«Una aplicació per a mòbils informa de la presència de meduses a les platges»

Josep Quintanas Bosch

ERC I LA DEMOCRÀCIA

Segons un cartell d'ERC -laterals, símbols de Catalunya Ràdio i TV3- «Sense mitjans públics, NO hi ha democràcia». Contudent i arriscada afirmació. Exclou països de gran tradició democràtica on els mitjans públics són irrellevants i legítima règims totalitaris, o de vocació absoluta, que s'afanyen a posseir i controlar els mitjans de comunicació. Com el franquisme, el de la democràcia orgànica. Recordeu la premsa del *Movimiento*? I les ràdios i el diari *Pueblo* dels sindicats verticals? I els informatius de TVE, l'única? La resta, com *ABC* o *La Vanguardia*, eren tan lleials i engreixats pel règim com ara. Els independents, anomenats deslleials amb en Franco, eren clausurats. Ara, la Generalitat els nega subvencions i subscripcions.

No hi ha esperit democràtic -garantir la professionalitat i la independència informativa i reflectir la pluralitat social i política al mitjà- en aquests afanys, sinó controlar els instruments poderosos d'informar i entretenir per uniformar la societat a l'entorn de la interpretació de la realitat que interessa a qui té el poder. I fer-s'hi fort. Es tracta de la pràctica corrupta d'apropiar-se del que és de tots, per servir-se'n.

Maragall i Montilla encomanaren a ERC convertir la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals en una BBC catalana. I deixaren que la colonitzés. Avui, amb Mas i CiU derrotats i erràtics, fan i desfan i col·loquen la Terribas als matins de la ràdio cobrant més de 400 mil euros/any. L'existència de TV3 i CatRàdio no és cap signe democràtic. Defensar i preservar avui els privilegis dels seus funcionaris és corporatiu. Sí és democràtic, en canvi, respectar el Parlament i, amb transparència, debatre quins sacrificis s'imposen i a qui continua mantenint el diner públic, i no enganyar afirmant que es prorroguen pressupostos per no retallar més i l'endemà confirmar que es retallen 2.500

ADAPTAT A LA PROTECCIÓ DE DADDES PER CONVERSIÀ

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1, PARÀGRAF SEGON DE LA LPI. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.